

de herom opstaaende Spørgsmaal henhøre under Domstolenes Afgjørelse.

ad § 6.

Der er oftere indkommet Forespørgsler om, hvem det paaligger at vedligeholde de til almindeligt Brug udlagte Veie, som der ikke findes tilstrækkelig Grund til at medtage paa Regulativet over de offentlige Biveie. Indenrigsministeriet har antaget, at der med Hensyn til denne Slags Veie ikke paahviler Sogneforstanderskaberne nogen Forpligtelse. Det er ligeledes af Justitsministeriet antaget, at det ikke paaligger Politimesteren at paasee, at disse Veie holdes i farbar Stand. Justitsministeriet har nemlig formeent, at ligesom Forholdets Natur taler for, at den Embedsmyndighed, der tilkommer Politimesteren med Hensyn til Sogneens Vedvæsen, ordentligviis ikke kan strække sig til andre Veie end dem, der høre under offentlig Forjorg, saaledes synes ogsaa Forordningen af 13de December 1793 og Placaten af 25de November 1829, forsaavidt de hjemle Dyrigheden Besøielse til at træffe Foranstaltning til et Veiarbeides Udførelse, naar der er Tvist om, hvem denne paaligger, efter deres hele Sammenhæng alene at kunne have de paa Regulativerne optagne offentlige Veie for Die. Saalænge Politimesterens Indskriden ikke retfærdiggjøres ved andre Hensyn, saasom ved den Politiet paahvilende Omsorg for den offentlige Sundhed eller for de Rejsendes Sikkerhed, skjønnes det ikke, at de Spørgsmaal, der maatte opstaae om Forpligtelsen til at deeltage i Istandsættelsen af en Veie, om hvilken det er givet, at den ikke er indbragen under offentligt Tilsyn, skjøndt den er til Brug for Flere, kunne bringes til Afgjørelse paa anden Maade end ved privat Søgemaal af vedkommende deri Interesserede. Foranlediget af et Andragende fra nogle Nagsdagsmænd, hvori gjordes opmærksom paa, at Opdyrkingen af meget betydelige Strækninger af Hede- og Rjarjorder væsentlig vilde fremmes, dersom der kunde træffes Foranstaltning til, at Veiene til de længere bortliggende Strækninger bleve holdte i farbar Stand, indhente de Indenrigsministeriet angaaende denne Sag Betænkning fra samtlige Amtsraad i Hyl-

land. Hvorvel det efter disse Betænkninger vil være særdeles vanskeligt at ordne Forholdet for de ovenmeldte Veies Vedkommende paa en hensigtsvarende Maade, finder Ministeriet dog, at man ikke bør vedblive at henwise Spørgsmaalet om, hvem disse Veies Vedligeholdelse paahviler, til Domstolenes Afgjørelse. Det er indlysende, at det i mange Tilfælde vil være vanskeligt for Domstolene at afgjøre, hvem der har saadan Nytte af de her omhandlede Veie, at det kan paalægges ham at deeltage i deres Vedligeholdelse, og det synes herfor hensigtsmæssigere at bestemme, at Sogneforstanderskaberne, som i Almindelighed bekjendte med alle særlige Omstændigheder, som her bør tages i Betragtning, fastsætte, af hvem Veiene skulle vedligeholdes, og i hvilket Forhold Enhver her til skal bidrage, ligesom de ogsaa, naar Enighed mellem de Veipligtige ikke kan opnaaes, have at bestemme, hvormegret Arbeide der skal udføres, og om dette skal bortliciteres eller bortaccorderes eller gjøres in natura, dog med Forbehold for dem af Parterne, der ikke ere tilfredse med Sogneforstanderskabets Bestemmelse, at kunne, i Righed med hvad der er bestemt ved Anordningen af 29de Juli 1846 og Lov af 17de Januar 1859 om Bands Afledning, forelægge Sagen for Landvæsencommissjonen og Overlandvæsencommissjonen.

ad § 7.

Da en saadan Besigtigelse af de gamle og nye Veie, som er foreskrevet i Frdn. 13de December 1793 § 65, ikke kan finde Sted for Biveienes Vedkommende og ei heller efter de nu stedfindende Forhold kan ansees hensigtsvarende, er det anseet nødvendigt at erholde andre Forskrifter for det åarlige Eftersyn.

ad § 8.

Ifølge den bestaaende Lovgivning kan Regjeringen, ved at paalægge et Sogneforstanderskabs Medlemmer daglig Mulct, vel tvinge Forstanderskabet til at efterkomme de det paahvilende Forpligtelser; men dette Middel vil vanskeligt kunne anvendes undtagen, hvor der foreligger en vis bestemt Forretning, som Forstanderskabet